

ΜΙΚΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΣΕ ΠΕΖΟ ΡΥΘΜΟ

Προσωπιδες

Βγάμα τις παλιές τις προσωπιδες, και πάμε, τραγουδώντας, στο χορό.
 Ένας περφότος σου μιλεί. Γελάς.
 Γνώριζε κρινά σέ κάποιον άρλελινο. Σου ριχνει ένα μάτο μενεξέδες.
 Ώστόσο παίζουν πάντα τα βιολιά,
 Ένας ιπότης καί ψηφιδίζει.
 Καθώς περναμε δίπλα στο μισοφέ, λέγεται μπροστά σου ένα λιουά ρόδο. Δέ μάθαμε ποτέ, ποιος τούτε ριζει...
 Ώστόσο παίζουν πάντα τα βιολιά...
 Κάνει ζόστη - έγω πετο τη μάζα.
 Σο, όμως, δεν τη βράζεις—τη φορτεις.
 Και τότε, ξεμαζικά, χωρίς να θέλω, γεννάται πάλι, μέσα μου, μια σκέρη: Νομίζω τη φοροσις από πάντα—νομίζω δεν την έβραλες ποτέ!
 'Η μάσα πο' μου κρούει τη μομφή σου, βράζεται πιο πο'λό με' στην ψυχή σου...

Δέν παύεις να μ' άναπολείς;

Οί άνθρωποι δεν είνε δυνατοί. Ξεχνούν άμέσως: ό,τι εχουν τάξει. Μοί εχες τάξει πώς θα με ξεχνούσε—κι' όμως δεν παύεις να μ' άναπολείς...
 Άλφου που βισβίλουν ό ήρως, ήταν ο νοός μου τόσο λεπτήμος, πο' μπόρασε, μ' αυτό, την άποψη, πώς δέ μπορει παρι να με θυμιαται...
 Και τότε π'ε θυμιάθηκα και' γώ.
 Οί άνθρωποι δεν είνε δυνατοί.
 ΝΑΗΟΛΕΩΝ ΑΛΗΛΘΙΩΤΗΣ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ
ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Υψάζουν άνθρωποι που εχουν περιουσία δίχως να χων' εύτηχία, όποις κι' άλλου ποίζουν γυναικείς δίχως να αισθάνονται ήρωα. (Ρι β α ρ δ λ)
 'Η δοστική, της εύτηχίας είνε ό κόφος και ή εύτηχία της δοστικής ή έλπιδα. (Α ε ρ ο δ)
 Δεν άρτηνει κανείς τις ήδονες παρι μόνο όταν κοινοσική. (Ε β ρ ε μ ο ν)
 Ένα όραιο σόμα ύπασζεται μια όραιο ψυχή. (Σ ο κ ρ ά τ η ς)

αιζότανε, όλοι έτρεχαν σ' αυτόν.
 — Κύριε Διοικητά, δεν έχει βούτερο στην αγορά! 'Ο λαός διαμαρτυρέται...

Και ό Διοικητής επέγγανε άμέσως στην αγορά ή βποι άλλού ήταν άναγκη να πάη, άνάβαινε σέ καμιά πέτρα, ή στεκότανε όρθός στο άποκνητό του και μιλούσε για να καθιστάση τους πολίτας, για να ήμνηχώση τον στρατό.

'Άλλοτε πάλη ξεγανε στο μιλακίο του διοικητηριου και μιλούσε με' τους κατοίκους του Φωήμη, ένθουσιζοντάς τους:
 — Θα παραδώσετε λοιπόν την πόλι στους έγγρους; τους ποτοφους.
 — Όχι, ποτέ!
 — Είγε! ... Θυμιάσαι! ... 'Αλλά προσέξτε, Χρειάζεστε, θάρρος...
 — Εχομε άρετό.
 — Και ύπομονή.
 — Δέ θα μάς λείψη κι' αυτή. Ζητώ ό Διοικητής! ... Έγια, έγια, έγια! ... Όσσα του Φωήμη! ...

Έτσι ό Ντ' Αννούντιο όχι μόνον επέβαλλε την πεθαρία με τα λόγια του, τα γεμάτα παρωτισμό, άλλ' ένέπνεε και μιά φανταστική άγάπη σ' όλους. Τα παιδιά του φιλοσούσαν τά χέρια και ή γρηές του Φωήμη έκοταν κομμάτια από τη φούρα των έπανωμοσιών του, τα όποια έβόλιγαν σάν ιερά κειμήλια, μέσα σέ μεταγίως. Οί νέοι στρατιωτές ήταν έτοιμοι να δώσουν και ή ζωή τους για χόρι του ποιητό. Οί κάτοικοι του Φωήμη, τρελλοί από ένθουσιασμό τον ανώδετον ως το Διοικητήριο, τραγουδώντας, όλοι μαζί, το έμβατήριο του Φωήμη, την περιήμη 'Εξουβενύτσα.

«Το Φωήμη ήταν πραγματικά τότε, λέγει ένας συγγραφεύς, όχι μιά πόλις του εικοστού αιώνος, αλλά μιά άγια πόλις του Μεσαίωνος, πο' την ένεργήζωνε ό άνοήμητος ένθουσιασμός ένός άνθρώπου.»

Αυτή είνε ή μιά φάσις της ζωής του Ντ' Αννούντιο. Ύψάζουν όμως και άλλα, 'Αξίζει να μιλήσουμε για τον κοσμικό, για τον φιλάθλο, για τον κατακτητή Ντ' Αννούντιο. Γι' αυτά όλα σέ προσέχη φύλλα του «Μπουκέτου».

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Η ΣΟΝΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

‘Ο Ίταλός βιολίστας Ταρτίνι στο μοναστήρι. ‘Όπου του παρουσιάζεται ό Διαβόλος. ‘Ο τρομός του βιολιστά. ‘Ο Σατανάς τον γονταίει παίζοντας βιολιά. ‘Η «Σονάτα του Διαβόλου». Οί μαθητά του Ταρτίνι ένθουσιζούνται. ‘Ο μουσικός; τους άποκαλύπτει την άλήθεια. «Ποτε δεν θα παίξω όπως εκείνο», κλπ.

Ένας από τους μεγαλύτερους Ίταλός βιολίστας ήταν και ό Ίωσήη Ταρτίνι, ό όποιος ίδρωσε την περιήμη σχολή του Παυαβίου και του όποιου οί μαθητά υπηρέζαν όνομαστα καλλιτέχνη.

Μταξύ των σημειωσιών, τις όποιες συνέθεσε ό μεγαλύτερος μουσικός, έξαιρετική θεσι κατέχει ή «Σονάτα του Διαβόλου», άληθινά άριστοέργημα, το όποιον ή δημοφωγία άφελιξα σε έντέλεις Ξεμαρτωλάς συνθέτης.

Αιρηόνηται δηλαδή ότι τον καιρο πο' ό Ταρτίνι βρισκόταν σ' ένα μοναστήρι είνε μιά νύχτα να λιπότανε στο ταπεινό κελιά του φάτα κοκκαινα και πράσινα. Συγγρονός παντο σκευαίτηκε μια δυνατή μωφωδιά από θειάμι κι' ένας παραδόξος κρότος άκούστηκε από το κάτω μέρος του κρεββατιού. ‘Ο καλλιτέχνης πήγινε να τά χόρη όταν είνε να παρουσιάζετα μπροστά του ό ίδιος ό Σατανάς μωλιαφός, άσχημος, άπισσιος, με κέρατα στο κεφάλι και με τά πόδια στελωμένα άπάνω στο κρεββάτι. ‘Ο διστραξιμένος ό Ταρτίνι είνε μείνει άφρονος από τη σαστισμάρα του και δεν τολμούσε να κουνηθή, ούτε να βγάλή μιλιά απ' το στομα του. Τότε ό άρχων του 'Αδου του χαμωγίλως και παίφνοντας το βιολι τον έζωινε να βροίην απ' τις χορδες του μερικές άλλοκοτες σημειωσιες.

— Κιτάξτε, διδάσκαλε, τον είνε, και δέστε αν άπέλήθηκα ή όχι από τά μαθητά σου.

Κι' ό διαβόλος χωρίς να χόρη καιρο άρχισε να παίξη, χωρίς λάθος, κάμποσα κομμάτια του Ταρτίνι, τά όποια ό μουσικός άγαπούσε περισσότερο από τις άλλες συνθέσεις του. ‘Ο Ταρτίνι, ό όποιος Ξαναβόηξε έντομα ταυτό θάρρος του τον άκούγε γοητευμένος με μεγάλη προσοχή. Καμιά άλλη φορά δεν του εχαν αφνή τόσο όμοια τά έργα του, ούτε κι' αυτός ό ίδιος τό είχε παίξει ποτέ με τέτοιο θαυμαστή άσχεδία.

Κι' όταν έπαψε να παίξη ό Σατανάς, του φώναξε ένθουσιασμένος:
 — Μιτάρβο, Έσοφός; Μάθε όμως πώς να έκαμε πλέον 'εργαίνο και φονερό, 'εργαίνο για τά έργα μου και φονερό για την ύπεροχή σου. Μοί κόλλησε, δηλαδή, δυό φορηά ιαματηρία πο' ύδηγούν κατ' εύθειαν στο βασιλικό σου. Θα ήσυν όμως σωστός διάβόλος, αν έδεχόσουν τώρα να μου παΐξεις κι' ένα σκοπό δικής σου συνθέσις. Στοιχηματίσω ότι κι' ερχαίρησαι θα πηγαινε κανένας στην καρωσι, φάνει να σάς άκούγε λίγο.

— Τιποτε δέ μπορώ να άρνηθώ σέ σάς, διδάσκαλε, άποκριθήκισ ό Διαβόλος.

Κι' άρχισε να παίξη μια θαλιβρή μελωδία, με μελαγχολικές τριλιες, μια μελωδία στην όποια συνενώνταν σ' ένα Ξεμαρτωλό σινόλο, άλλοκοτες εκφράσεις παρσόντων, ήρωτων και απελπίσις. Οί χορδες έναλλαν, έγγελοσαν, έκλιαν. Άκούοντας αυτήν την πρωτόκοστη μουσική πο' ξετρελείτο με διαβολικό πρίσμαί όποσο ό Ταρτίνι σκευαίθη με' το βλέμμα φλογισμένο και τό στομα δάκνοχο. Κι' ένθουσιζων ή τελευταίος μελωδίας, ώρησε προς τό μέρος του Σατανά. Μιά μωφωδιά όμως από θειάμι δυνατώτερη από πρώτα τον έπνιξε, τό φως εσθώθηκε με μιάς κι' ό Διαβόλος Ξεμαρινώθηκε.

‘Ο Ταρτίνι έμεινε μονάχος μέσα στα κελιά του, έχοντας μπροστά του το βιολι του, ένθώ ή άλλοκοτη σημωφία άντηχούσε ιάκονα απ' αυτάραιξη. Έπήρε τότε στά χέρια του το βιολι και προσπάθησε να Ξαναπαίξη ό,τι θυμόταν απ' τη διαβολική μελωδία. 'Η αήνη του βρήκισ άόρηχα άρσωσημένο στην έγγραφία του. Έπ' τέλος όμως έπέπεχ, ό,τι ζητούσε. Και την άλλη μέρα έπαΐξε τη «Σονάτα του Διαβόλου» ένθουσιζων τον Ξεβάλων σχεδόν μαθητόν του κι' έπειδή άκούονταν από παντο κραιγές ένθουσιασμού, φώναξε:

— Τί θέ λέγατε αν την άκούγατε αυτή τη σονάτα να την παίξη ό συνθέτης της; ό ίδιος; ‘Ο Σατανάς δηλαδή; 'Από αυτόν την άκουσα, φίλοι μου, και ποτέ δεν θα μπορέσω να την παΐξω όπως 'Εκείνος.....

ΤΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΑΛΛΟΥ

Τά επισκεπτήρια δεν είνε εύρωπαίχη έγφευση. Οί Κινέζοι μετεγερρίζουν επισκεπτήρια από την εύλοχή άκόμη του Κομφουόσιου. Τά Επισκεπτήρια των άρχόντων της Κορέας είνε τά μεγαλύτερα πο' ύπαρχουν στον κόσμο, γιατί το μέγεθος του είνε ίσο προς έναν τετραγωνικό ποδο. Οί Ιαπώνεις τις Σουμπαράς μεταχειρίζονται ως επισκεπτήρια Ξυλίνους δίσκους μήκος 30 πόνογων. 'Επίσης τά επισκεπτήρια μερικόν Άφρικανικόν φοιόν είνε κομμάτια από έξολο, στολαμέννα με λεπτοδουλέρινα άνάγλυφα.